

הממשלה סובלת מעצירות

ותקוע קיבל את החוק

המשבר בממשלה חלף, תודה לאל. שר הביטחון, אשר עמד על סף הפרישה, הודיע ברדיו: "מה שהוחלט היום בממשלה איננו מביא אותי לעזיבתה". הסעיף היחיד בהחלטת הממשלה, שהגיע לידעת הציבור, הוא שמר תקוע יישאר בארץ עד להחלטה חדשה. אני יכול להבין הכל. אני מבין את אי שביעות רצונה של הממשלה ניכח הזוהר היטלים הסובייטיים בתעלה. אני מבין את סיבובו של דיין לקבל הפרה חמורה זו ביחסים הפסקת האש כעונדה מגמרת. אני מבין שהממשלה חיבת להביע בדרך כלשהי את מחאתה נגד שחיון הנפש, שבו קיבלה ממשלת ארצות-הברית את קידום הטילים. אני מבין שמגיעה לרוגרס וניכסון גופה חמורה.

אבל דבר אחד אני בכל זאת לא מבין: במה אשם תקוע? במה הוא חטא? למה מגיע לו העונש הקשה הזה, להישאר בארץ עד להחלטה חדשה?

מה הוא יעשה כאן עד להחלטה חדשה? הרי אנחנו יודעים באיזה מאמצים מגיעה הממשלה שלנו להחלטה כלשהי. הדבר היחיד שהממשלה שלנו החליטה בשלוש הימים האחרונות הוא ההחלטה שלא להחליט, ופשוט מתוך שיגרה עלולה היא להגיע להחלטה מעין זו גם בעניין מר תקוע.

והרי יש להאיש הזה התחייבויות בנייר יורק. הוא השאיר שם את כל הכביסה שלו. הוא שכח לנתק את הבטאריה במכונית, וזו עלולה להתרוקן עד שהוא יחזור לנמל התעופה ע"ש קנדי. הוא קבע ודאי פגישה עם מזכירתו של נציג מצרים בשיחות יארינג.

ואלוהים אדירים — הרי יש לו למר תקוע גם משפחה בניו-יורק! יש גבול להתעללות בעובדי-המדינה שלנו!

יחזור מר תקוע לניו-יורק ומיד! אם לא לצורך שיחות יארינג, לפחות במיסגרת הומאניטארית של איחוד-משפחות!

פצצה של הגדרה

את ההגדרה הבאה שמעתי מפי יעקב אג'ון, ששמע אותה מפי פרופסור בתוכן וייצמן, ששמע אותה מפי פרופסור שזון

מן האוניברסיטה העברית בירושלים: "הכיפה היא הפרורבטיק אשר מונע מגע בין המפדל לבין אלוהים".

להגנתו של אבא אבן

לפעמים, כשאין ברירה, צריך לצאת גם ליט ככר להגיד משהו ברור ומפורש, יש לשער ששעות רבות הוא התהפך על מישכו, עד שמצא לנכון להשתמש בביטוי הקשה "שחיקה". וכשהוא אומר "שחיקה", אין כוונתו ל"התשה" או ל"כתישה", אלא בדיוק למילה שבה השתמש.

כחבר בוועדת-השרים לענייני ביטחון יש לו ודאי גישה למצבנו הבטחוני, כך שאין לה כל הקשור למצבנו הבטחוני, ויש לו עלות על הדעת שהשימוש במושג "שחיקה" הוא תוצאה של חוסר מידע מדויק מציור, או עניין של קפריזה אישית.

מאז הפסקת-האש בחזית המצרית מנסה ממשלת-ישראל לשכנע את הושינגטון שחלה הרעה במצבה הבטחוני בחזית זו, ושי איוון הכוחות נתערער לרעתנו. אני מניח שדעתו של מר אבא אבן על סכנת השחיקה של חיל-האוויר תרמה את תרומתה בימצוי שיכנוע אלה.

ובאשר לפלישתו של שר-החוץ לעניינים שאינם בתחום עיסוקיו של משרדו, ניתן אולי להציב שאלה קטנה: אם שר-הביטחון רשאי להביע דעות בשטח מדיניות-החוץ של הממשלה, שאינם בדיוק בתחום עיסוקיו של משרדו, למה ששר-החוץ לא יהיה רשאי להביע דעות בשטח הביטחון?

מה שבטוח בטוח

מר שאול אביגור, מי שהיה מראשי ה"הגנה ומארגני עליה ב" ופעולות הרכש באירופה, עד קום המדינה, ידוע עד היום כקונספירטור מעולה, שאינו סומך מרוב חשאויות אפילו על עצמו. גם היום, כך נמסר לי, כשהוא ניגש לפתוח את הסייף שלו, כדי להוציא מתור

כו קטע-עיתונות העוסקים בענייני ביטחון, הוא נועל את דלת החדר, סוגר את ה"תריסים, ולפני שהוא מעז להיג את ספרות מנעול הסייף, הוא בוחן את עצמו בראי, כדי להיות בטוח שהוא האיש היחיד שפתח את הסייף, ולא מישהו המתחזה כ"שואל אביגור.

השירה הערבית בראי הביקורת

באיחור ניכר הגיע אלי, השבוע, פרש לשורה אחת מתוך שיריה של המשוררת הערבית פדואה טוקאן. המדובר בשורה היחידה שהגיעה לידעתו של ציבור הקוראים העברי, משהו בקשר לכבודם של היילום הישראליים, שהערבים יאכלו בבוא יום הנצחון.

סופר ערבי צעיר, שבאוזוניו השמעתי דברי תרעומת נגד השורה הגאסטרונומית של הגברת טוקאן, הסביר לי שאין להבין את השורה פשוטה כמשמעה. הביטוי "וא" כל את כבודם" הוא דמיון ספרותי עתיק, שמשמעותו "ידנו תהייה על העליונה". כהוכחה לסכנה הסמונה בסיון להבין ביר

חשבון עובר ושכ

זהירות: מגיפה מדינית!

בימיה הבלתי-נשכחים של ממשלת-הליכוד, מלכה בכיפה הצדקנות, שהיא אציה פיקאנטית על הנושא צדק ומוסר — משהו מעין יישום מינהגי אבירות סים בין אומות.

המכאניזם הצדקני המבוסס על "דע את האויב" הוא פשוט ומבריק: בחר כתנאי להסדר, עקרון "צודק", שהאויב לא יוכל להסכים לו ("משא-זמתן בלבד").

לאויב שמור תפקיד כפול: (א) להכשיל את ההסדר; (ב) להיות הצד הבן צודק. ברוב המיקרים ניתן לבטוח בו שימלא את תפקידו כהלכה. אצלו מ הכבוד את מקום הצדקנות.

הצדקנות כאילו נולדה לשמש נשקו האידיאלי של המיעוט השואף לתת את ה כוחה בדמיון המפתיע בינה לבין צדק. ומי מוכן להיראות כאן בלתי-צודק? איפוא, לעיתים, בחיידק צדקני בודד, כדי להדביק את כל סובביו במגיפה. כשאייתרע מזלנו הביט, והטילים נעו קדימה, ניצחה התבונה. הצרפדע נבלעה גרירי שוגר. אך בשל רגישות המצב, וסכנת חיידקי הצדקנות, הוחלט על שמו חיסון בנוסח "יש מתן בסתר", אולי גם ברית צבאית, אם תרצו.

לפתע הופיע החיידק והפעיל את המכאניזם הידוע: בחר לך כתנאי להסדר עי "צודק", שהאויב לא יוכל להסכים לו. ("אין משא ומתן ללא החזרת טילים ואז, חודש אחרי קידום הטילים, ושלושה שבועות אחרי בליעת הצרפדע, הסכ הממשלה, כך נרמז לנו, פה אחד, שעצם כל עוד הטילים תקועים, תקוע ת ומי יעז לקום ולהתנגד לעקרון כה "צודק"?)

שימו לב, תנאי שלא תמך בו אף אחד, התקבל פה אחד, בגלל עין אחת. זו לא מגיפה — מהי מגיפה?

אל תחשדו בו במפיץ המגיפה. לא את ההסדר הוא שואף להכשיל, הוא רוצה להראות מי נותן את הטון. אח"כ יאפשר באבירות להמשיך בשיחות רבות הצדקנים, השלום מעניין אותנו עכשיו, ולא האביר הרוצה להיות ר ממשלה!

ד"ר נ. קטרוס

שמואל תמיר מפיץ שמועות

בתוכנית הרדיו "יש שאלות" שהוקלטה לפני שבוע בקיבוץ אפיקים, הודיע חבר הכנסת שמואל תמיר לקהל שהמצרים מענים את הטייסים הישראליים שנפלו בשבי. לדבריו, "ידוע" שהמצרים עינו את הטייס שוחט, בן אפיקים, ו"ברור" שטענת המצרים, כאילו נפטר הטייס גולדהאסר משבץ הלב, אינה מתקבלת על הדעת.

מר תמיר לא גילה לקהל מה הם מקורות האינפורמציה שלו. הוא רק רמז שאפשר לסמוך עליו, ושהוא יודע מה שהוא מדבר. חבר-הכנסת מטעם "המרכז החופשי" הרחיק לכת והציע שממשלת ישראל תקבל החלטה להנהיג פסק-דין מות לגבי מעני השבויים, ותמצא דרכים לבצע את גזר-הדין שיתקבל במשפט, בהם יואשמו המענים שלא בי פניהם.

לא פחות ולא יותר! (א) אין כל הוכחות שהמצרים באמת עינו את הטייסים הי

מדור התמהון / מחלקת הגבות המורמות

תיו כחושב חזון, הקלות-מכס לצורך שת מכונית. פקדי משרד הקליטה, נאמר בכתבה, כי בירו לערבי שזכויות תושבי-חוזר שמו ליהודים, והערבי חזר לכפרו במפתח-נפש כתב בשבוע שעבר על ערבי תושב הכפר ערערה שחזר ארצה, לאחר העדרות ממושכת ממנה, והתייצב במשרד הקליטה שי במחוז חיפה כדי לתבוע, במיסגרת זכויות